Cătălin Hidegcuti

SCHIMBARE DE MANAGEMENT

- Coridorul sigur. Echipa doi să înainteze!

Cinci siluete îmbrăcate în armuri de luptă, cu puşti de asalt şi lansator de grenade sub ţeavă se mişcară rapid de-a lungul coridorului tăiat în stâncă şi reânforţat cu bare de carbon. Au pătruns într-o sală largă, plină de echipamente sofisticate de cercetare, dar cu nici un apărător uman.

Cum au pus piciorul în încăpere se auzi un piuit şi arme automate se activară din toţi pereţii umplând sala cu gaze otrăvitoare în timp ce altele o umpleau cu proiectile ucigaşe. Dar soldaţii din Forţa de Combatere Planetară erau cu toţii veterani hârşiţi în zeci de bătălii. În câteva minute armele au fost localizate şi scoase din funcţiune cu eficienţă. Doar erau cei mai buni!

Erau FCP.

Adrin Stenval, în centrul de control al fortăreţei aeriene, stătea încordat în faţa panourilor cu monitoare, aparate de localizare şi control prelucrând datele transmise de soldaţii aflaţi în misiune. Enorma fortăreaţă militară plana în apropierea muntelui care, după părerea eşaloanelor de comandă, era refugiul Inamicului Planetar Numărul Unu.

Totul începuse la sfârşitul anului 2009. Timp de doi ani nimic important nu se mai întâmplase în lume. Războiul împotriva terorismului se sfârşise la mijlocul anului 2007 când şeful teroriştilor a fost ucis în timpul unei acţiuni în munţii Pakistanului. Chiar dacă moartea sa îl transformase într-un martir două atentate nereuşite în numele său, scăzuseră apetitul teroriştilor. Tot atunci americanii intraseră şi distruseseră ultimele bastioane care adăposteau terorişti, sau le cumpăraseră alianţele. Cei care continuau să se opună SUA nu mai aveau putere reală în termeni militari şi economici şi astfel 2007 si 2008 au fost doi ani de pace. Mai existau bineânţeles conflicte sau dezastre locale dar acestea erau uşor de controlat.

Dar în acel sfârşit de 2009 toate s-au schimbat.

Primul semnal a fost folosirea de către lorzii drogurilor a unor noi tehnologii de tip stealth care le permitea să-şi treacă avioanele nevăzuţi chiar sub nasul radarele oficiale. Şi aduceau cu ei noi tipuri de droguri. Degradarea societaţii umane a atins un nou apogeu. În acelaşi timp mai multe ţări mici au început să folosească motoare mult mai performante şi tehnologii de ascundere electronice nemaiântâlnite.

Riposta americanilor a fost rapidă, ei încercând să intre cu trupe speciale în ţările în cauză. Dar se treziră în faţa unei opoziţii puternice din partea ţărilor care nu agreau dominaţia americană, în special China şi Rusia.

Un val de uimire a trecut prin lume deoarece politica Rusiei părea să fie una de apropiere faţă de Statele Unite ale

Americii.

Apoi ruşii au împins spre piaţa mondială o grămadă de energie ieftină şi materiale mai bune şi mai rezistente decât cele prezente până atunci. Nu după mult timp la fel a făcut şi China. Piaţa economică s-a schimbat brusc, cunoscând suişuri şi coborâşuri senzaţionale într-un timp foarte scurt, China şi Rusia sărind pe primele locuri ca puteri economice ale lumii.

Următorii trei ani au văzut reinstaurarea războiului rece mai ales după ce spionii americani au fost prinşi încercând să fure tehnologiile secrete ale celorlalţi. Nereuşind şi-au scos propriile produse din seifuri. Tehnologii închise acolo cu ani în urmă considerate nefiind necesare la vremea respectivă.

Organizaţiile teroriste au reapărut folosind şi ele tehnologii avansate, ba chiar foarte avansate: bombe cu radiaţie, explozibili complet indetectabili, rachete de atac de umăr sol-aer cu autonomie de 300 km. Arme cu care s-au impus ca o forţă de luat în seamă în noua lume care se forma. Startul noului război rece fusese dat.

Următorii cincisprezece ani au fost ani de teroare pentru civilizaţia umană. Supraputerile încercau să împartă din nou lumea. Dar de data asta era mult mai greu, deoarece aproape orice stat avea accces la tehnologii care ar fi putut declanşa un holocaust nuclear.

Tehnologia a cunoscut progrese rapide împingând rasa umană, cu, sau fără acordul ei, într-o nouă eră. În cei cincisprezece ani au fost instalate baze pe Lună, în adâncul oceanelor, chiar şi îndepărtatul Marte a fost colonizat de o mică expediţie.

Staţiile spaţiale mici cu puţini oameni la bord care gravitau în jurul Pământului au fost înlocuite cu habitaturi - adevărate oraşe spaţiale. Rusia şi Uniunea Europeană – chiar dacă trunchiată – au devenit o alianţă economică. Evoluţia tehnologică continua într-un ritm uimitor, mai ales din cauză că majoritatea superputerilor pompaseră din nou sute de miliarde de euro/dolari în cercetările secrete.

Numai era vorba de un conflict ce cuprindea doar teritoriul terestru ci de o luptă pentru dominaţia Sistemului Solar.

După cincisprezece ani a apărut o serie de informaţii şi analize extrem de interesante de la cercetători străini şi date de la unele organizaţii teroriste. Toate indicau un fel de sursă

comună a inovaţiilor tehnologice vândute ruşilor, chinezilor şi teroriştilor încă din primul deceniu a mileniului trei. Banii şi datele, au fost urmăriţi pe cât se mai putea. Cercetările au scos la iveală posibilitatea ca o singură organizaţie să fie în spatele tuturor mişcărilor.

Le-a trebuit agenţiilor secrete aproape trei ani ca să descopere cine era în spatele tehnologiei. Tot în acest timp a fost constituită – la început cu oarecare reclutanţă din partea participanţilor – şi Forţa de Combatere Planetară. Aceasta a primit însărcinarea să descopere acest nou inamic necunoscut, care activa pe

toate planurile: politic, economic, tehnologic şi financiar. Şi care folosea toate mijloacele posibile pentru destabilizare: droguri, violenţă, terorism, acţionând pe întreaga suprafaţă a globului pământesc.

Inamicul nu dorea să fie descoperit şi folosea toate trucurile imaginabile pentru a-i încurca pe agenţi. Această luptă se dovedi distrugătoare pentru toţi, deoarece inamicul ascuns apela inclusiv la acte teroriste violente pentru a-şi păstra identitatea ascunsă. Este foarte greu să prinzi pe cineva care nici măcar nu ai idee cum arată sau cine este.

O rază de speranţă privind locaţia cartierului general al inamicului nevăzut, a început să mijească când, cu o lună în urmă, după distrugerea multor dintre bazele sale din America de Sud şi Africa, s-a descoperit un transport de focoase nucleare lângă un masiv muntos din Rusia.

Forţa de Combatere Planetară îşi trimise în zonă două fortăreţe aeriene. Aceste baze militare zburătoare reprezintă cele mai bune şi mai avansate tehnologii militare ale umanităţii, luând locul portavioanelor din anii ’90. Dotate cu cele mai performante aparate de locaţie, radare, armament deservit uman sau de roboţi militari şi scuturi antiradiaţie, păzite de alte zeci de fregate zburătoare puteau să ţină piept oricărei ameninţări, chiar şi unui atac nuclear direct.

Odată ajunse la destinaţie au localizat o bază miliatră clandestină de mari dimensiuni.

A urmat o bătălie furtunoasă contra apărării de la sol. Pe zeci de kilometri pătraţi nu a mai rămas un centimetru neatins. Una din fortăreţele zburătoare a fost doborâtă când F.C.P a folosit armele orbitale împotriva “străinului”, iar acesta a preluat

controlul asupra tunului orbital întorcându-l împotriva Forţei de Combatere Planetară.

Dar regimentele de infanterie mecanizată şi commando au împins teroriştii în interiorul muntelui, unde nici măcar armele orbitale nu îi puteau atinge. Infanteria rămăsese singurul mod de a pătrunde în munte şi al prinde pe "inamic".

Introspectiva lui Adrin se termină atunci când căpitanul fortăreţei îi transmise ordinul de a coborî la sol. Generalul Troya îl ceruse pe el în mod specific. Nedumerit, se prezentă pe o punte de lansare de unde îl preluă un transportor blindat rapid în formă de cutie. Cu zgâlţâielile de rigoare, transportoarele nu erau vehicole de lux, îl depuse pe Adrin la intrarea unui tunel săpat direct în stâncă.

O echipă de infanterişti ai F.C.P. îl aştepta cu armele pregătite pentru a-l escorta în interior. Erau încă într-o zonă de război şi nu se ştia ce surprize le plănuiau proprietarii muntelui.

După ce trecură printr-un adevărat complex de locuit, staţii de cercetări şi hangare enorme, Adrin se convinse că într-adevăr descoperiseră centrul de

comandă a inamicului. Însă până acum nu luaseră nici un prizonier. După luptele iniţiale apărătorii umani parcă se evaporaseră, infanteria luptase aproape în totalitate doar cu maşini.

Echipa se opri în faţa unui perete din titaniu masiv. Generalul Troya îmbrăcat în ţinută de luptă, cu cască în mâini şi faţa transpirată îl aştepta acolo nerăbdător, împreună cu o altă echipă de commando. Chiar şi în F.P.C. ei reprezentau elita trupelor speciale.

Îi arătă peretele. Acolo, încastrat în stâncă, se afla un panou de control care afişa numele său deasupra unui punct de control retinal.

- Ataşat Adrin, se pare că cineva te aştepta. Poţi explica în vre-un fel situaţia?

- Nu înteleg generale. Ce pot să vă spun este că nu am fost niciodată aici, şi nici nu am ştiut de existenţa acestui loc.

Generalul îl bătu pe umăr:

- Ştiu asta. În timpul serviciului ai fost ţinut sub observaţie. Dar ar trebui să încerci scanerul. Să vedem ce se întâmplă. Cineva l-a pus aici cu un scop.

Raza scanerului îl cercetă pe Adrin comparând tiparul

ochiului său cu cele înregistrate în memoria sa. Se auzi un piuit scurt ca şi cum ar fi fost o confirmare, dar în rest nu se întâmplă nimic.

- Probabil a fost o glumă proastă – îşi dădu cu părerea Adrin după câteva minute în care nu se întâmplă nimic

Nici nu termină bine de vorbit, când un alt fel de sunet se auzi, aproape de limita percepţiei umane şi se pare că şi peste ea, deoarece o durere ascuţită şi senzaţii de vomă îi apucară pe toţi. Soldaţii se zvârcoleau la pământ fără ca echipamentul lor sofisticat să le poată oferi protecţie. Apoi un altfel de sunet fulgeră printre ei ca o undă incandescentă.

Cu toţii îşi pierdură cunoştinţa.

O uşiţă mică se contură în peretele de titaniu şi se deschise fără sunet. Un om cam în vârstă de vre-o 60 de ani, într-un costum negru şi păr alb, tăiat scurt, ieşi prin ea. Clătină din cap la vederea mândrilor comando fără cunoştinţă şi se apropie de Adrin. Scoase un mic dispozitiv din buzunar şi îl lipi de tâmpla lui. Acesta îşi reveni imediat.

- Cine eşti? îl întrebă Adrin când văzu din nou clar. Necunoscutul îndreptă un pistol spre el.

- Mişcă, nu prea avem mult timp!

- Şi dacă nu vreau?

- Te poţi mişca sau poţi muri.

Adrin se supuse, şovăitor, pentru că picioarele nu îl prea ascultau. O luă înaintea străinului. În adâncul sufletului spera ca acesta să facă o greşeală pentru

a încerca să scape de el. Nu reuşi, deoarece celălalt nu făcu absolut nici o greşeală, cât de mică.

- Ce s-a întâmplat cu infanteriştii? întrebă Adrin

- I-am lovit cu o undă de ultrasunete mai speciale pe care corpul o sesizează doar la nivel fiziologic. Apoi cu un puls concentrat. Mulţumit?

- Deloc. Ce vrei de la mine?

- De fapt, un singur lucru. Dar nu cred că este locul potrivit pentru explicaţii. Colegii tăi se vor trezi în câteva minute şi vreau să fim cât mai departe de locul acesta când o vor face.

Necunoscutul îl împinse înainte de-a lungul coridorului până ajunseră într-un alt tunel unde un mag-tren suspendat pe şine părea că îi aşteaptă.

Uşa capsulei se deschise şi cei doi intrară. Tânărul fu

impresionat de interiorul luxos al capsulei. Cabina era căptuşită cu piele, de-a lungul pereţilor erau canapele comfortabile capitonate cu piele. Într- un colţ se afla chiar şi un băruleţ iar pe jos un covor moale înăbuşea orice zgomot. Călătoria nu dură mai mult de cinci minute dar având în vedere viteza cu care se deplasa un mag-tren, Adrin nu se putea hazarda să estimeze cât de mult coborâseră în interiorul muntelui.

La fel ca pornirea, oprirea se făcu lin şi aproape fără nici o dezaccelerare sesizabilă. Cei doi coborâră într-o antecameră cu mai multe birouri secretariale. Pe peretele opus văzu o uşă de lemn foarte frumos gravată cu motive mistice.

Primul impuls a lui Adrin a fost să râdă. De ce naiba să te chinui barând drumul cu o uşă de lemn care ar fi putut fi spartă atât de uşor?

Străinul îşi trecu mâna peste un senzor şi uşa se deschise. Atunci văzu Adrin grosimea uşii şi realiză că doar părţile exterioare erau din lemn de stejar frumos încrustate iar interiorul din metal, probabil titaniu. Ai fi avut nevoie de un tăietor greu cu plasmă ca să treci de ea. Inteligent.

Intrară într-o cameră enormă. Un adevărat centru de comandă cu zeci de ecrane, displayuri şi console de lucru de toate mărimile. Majoritatea prezentând imagini din jurul muntelui cu asaltul Forţei de Combatere Planetară, altele arătau imagini a Pământului din spaţiu, iar altele imagini a unor obiective militare atacate de trupe mercenare necunoscute. În mijlocul sălii trona un imens diplay holografic care arăta Pământul, o mulţime de simboluri iluminând globul fiecare cu însemnătatea lui, de la chestii pe care ataşatul le recunoştea, cum erau cele reprezentând nave de luptă sau armele orbitale la pictograme complet necunoscute.

- Sunt impresionat – recunoscu Adrin – dar asta nu schimbă nimic. Curând Forţa de Combatere Planetară îţi va ocupa sediul şi atunci să te văd.

- Da, în curând F.C.P. îmi va ocupa muntele. Nu va fi atât de uşor pe cât crezi tu. Mai există destule sisteme de apărare îngropate în stâncă a căror glas nu

l-aţi auzit încă. Dar sfârşitul este inevitabil. Înainte însă aş dori să avem o mică discuţie. Aşează-te – îi arătă singurul fotoliu la o masă rotundă.

- Sunt chiar curios să aud, ce am avea de discutat noi doi!

Dar nu eşti cam singur pe aici? Nu-ţi văd armata!

- Colaboratorii mei au părăsit cu toţii muntele. Nu avea rost să îi pun în pericol şi pe ei. Eu am alte priorităţi. Acum stai jos.

- Să te aud; mormăi Adrin după ce se aşeză reclutant în fotoliu.

- Cu mulţi ani în urmă am privit cum ritmul de dezvoltare a civilizaţiei umane scade. Vezi tu, starea de conflict a însufleţit întotdeauna progresul. Cum se spune, « necesitatea e mama invenţiei ». La timpuri de restrişte mintea umană a excelat întotdeauna în găsirea de noi soluţii. Din păcate doar pentru că oamenii se simt în siguranţă nu înseamnă că pericolele se termină atât de uşor. Aş vrea să vezi ce am descoperit în 2003 în taigaua rusească.

Adrin privi mai bine către displayul enorm indicat de bătrân. Se putea vedea un munte, iar pe coasta lui se putea vedea rămăşiţe a ceva neidentificat. Factorul de mărire se intensifică asupra rămaşiţelor şi se putură vedea mai bine detaliile. Pentru cineva ca Adrin concluziile săreau în ochi.

Nu erau umane, nici o mână umană nu ar fi putut produce la o asemenea scară o asemenea structură fină, plină de nervuri ce semăna cu piele unei balene.

- Este o navă extraterestră.

- Exact.

- Şi unde este problema? De câţiva ani buni ştim că nu suntem singuri în Univers. Nu mai este o noutate.

- Nu era la fel, pe vremea mea. Chiar din cauza operaţiunilor mele, S.E.T.I. a primit mai multe fonduri. Dar să ştii tu că amicii noştri din guvern ştiau de ceva vreme de existenţa extratereştrilor. Chiar găsiseră şi ei o navă. Demult, lucram pentru ei şi aveam acces la o mulţime de informaţii. Rapoartele spuneau că E.T. din afară sunt neutrii. Se pare că unele celule de memorie au putut fi citite. Din păcate se pare că sunt mai multe rase, pe acolo, prin galaxie.

- Vrei să spui că deţineau dovezi de la mai multe rase? ataşatul deveni atent.

- De la două rase. Dar doar o singură navă.

- O secundă. Nava pe care ai găsit-o tu era diferită.

- Navele provin de la două rase diferite. Eu am reuşit să recuperez bănci de date aproape intacte – făcu un semn şi

imagini începură să se perinde pe ecran – Priveşte!

Structurile comparative ale celor două nave începură să se învârtă pe ecran, astfel încât se puteau vedea din toate unghiurile.

- Ar putea fi de la aceeaşi civilizaţie dar tipuri diferite; murmură ataşatul Nici măcar Adrin nu credea ceea ce spunea. Majoritatea structurilor navelor

de pe Pământ urmau aceleaşi linii generale chiar dacă erau din clase diferite şi

aparţineau unor naţiuni diferite. Dar cine ştie cum putea gândi o rasă străină? Poate la ei fiecare clasă de nave era gândită în mod total diferit.

- Nu prea cred tinere. Am controlat fişierele cu obiecte găsite în prima navă şi diferă faţă de ceea ce am găsit eu.

- Aţi reuşit să intraţi în fişierele agenţiei care se ocupă de cercetare în domeniu? – respectul pentru străin crescu. Era foarte greu, aproape imposibil, să intri în fişierele secrete ale Agenţiei.

- Sunt destul de inventiv, crede-mă. Şi am colaboratori iscusiţi.

- Deci, avem două rase străine în spaţiu. Nu mi se pare o veste atât de înfricoşătoare încât să hărţuieşti rasa umană pentru atâta timp.

- Nu asculţi până la sfârşit tinere. Priveşte în continuare. O mulţime de scene apărură pe toate panourile din sală. Arme, trofee,

însemne ciudate pe o jumătate, iar pe cealaltă jumătate linii uşoare, line şi bine definite.

- O parte dintre ele sunt de pe nava găsită de Agenţie iar celelalte de pe nava pe care am găsit-o eu. Spune-mi, vezi vre-o diferenţă?

- Evidentă – se foi Adrin în fotoliu – rasa găsită de tine este războinică.

- Nu eşti aşa de prost pe cât pari – îl ironiză celălalt - da, sunt războinici. De fapt nu sunt numai războinici ci nişte ucigaşi cu sânge rece. Le-am decodat o parte din fişierele din ordinatorul de bord. Nu vrei să ştii ce am găsit acolo.

- Atunci avem o problemă. Şi încă una extrem de gravă.

- Exact tinere. Se pare că nava pe care am găsit-o este doar una de explorare. Undeva acolo în spaţiu mai există altele

ca ea, dar mult mai puternice şi mai mari. O întreagă flotă.

- De ce nu te-ai dus la autorităţi cu descoperirile tale?

- Cine a spus că nu m-am dus. M-au luat în derâdere. Au spus că delirez. Ei ştiau deja de ceilalţi şi nu îi considerau un pericol. Mi-au luat notiţele şi o parte din probe, după care, când au văzut că nu vreau să tac, au încercat să mă omoare. Spuneau că lumea nu este pregătită pentru asemenea tehnologii. Dar ei le-au folosit în secret, fără să spună nimănui. Acestea erau, şi încă mai sunt autoritaţile. Puterile din umbră.

- Îmi este greu să te cred; clătină Adrin din cap.

- Te înţeleg. Dar avem încă o problemă gravă. Materialele pe care le-am introdus pe piaţă sunt copii nereuşite a celor găsite pe nava extraterestră. La fel şi sursele de energie. Chiar şi fortăreaţa voastră aeriană are blindajul făcut din aceleaşi materiale foarte puţin îmbunătăţite. Tehnologic vorbind, am reuşit doar un mic salt în direcţia lor. De aceea este nevoie de această campanie. Pentru ca omenirea să progreseze cât mai repede posibil. Dacă nu, atunci când “prietenii” noştri din spaţiu vor veni nu vom avea nici o şansă. Prioritatea absolută, a noastră, a tuturor trebuie să fie supravieţuirea speciei umane. Până ce suntem

într-un singur sistem solar şi sub ameninţarea unei rase mult mai avansate nu ne putem permite să ne relaxăm. Nici măcar o secundă. Dacă accepţi propunerea mea vei afla mai multe.

- Despre ce propunere tot vorbeşti, dar nu o spui?

- Este foarte simplu. Vreau să-mi preiei cauza.

- Ce? -exclamă Adrin- Eşti nebun! Chiar crezi că am înebunit?

- De fapt cred că vei accepta oferta. Ştiu că eşti unul dintre cei mai buni analişti care există şi ai fost instrumental în găsirea mea. Poate stai mai rău cu stofa de conducător dar vei avea nişte colaboratori excelenţi. Munca trebuie continuată. Ţi-am zis că progresul trebuie să continue dacă vrem să supravieţuim ca specie. Nu vei fi singur, reţeaua noastră se întinde pe toată suprafaţa globului. Vei fi surprins câţi doresc să ne ajute.

- Pun pariu că mulţi dintre ei nu ştiu cine sunteţi.

- Adevărat, nu toţi cunosc toate activităţile noastre, dar cu toţii ştiu care este cauza. Îţi ofer o şansă unică tinere.

Gândeşte-te bine, tu vei alege forma în care vor continua "ostilităţile". Dacă nu vrei distrugeri, nu vor fi distrugeri. Dar îţi pot spune din experienţa proprie că oamenii nu sunt mobilizaţi atât de uşor. Trebuie să-ţi aduci aminte ce este în joc, supravieţuirea umanităţii este prioritatea numărul unu. O întreagă rasă este mai importantă decât oricare individ sau indivizi. Câteodată, unii trebuie să sufere ca rasa să supravieţuiască.

Imaginile de pe displayuri continuau să se perinde. Imaginaţia sa bogată nu avu probleme să "vadă" ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit extratereştrii. Adrin păru că se gândeşte pentru mai multe minute. Decizia nu a fost uşoară dar i se păru cea mai bună.

- Accept. Dar eu voi hotărî acţiunile organizaţiei. Străinul zâmbi, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

- Bineânţeles. Şi îţi mulţumesc.

- Ceea ce nu înţeleg este de ce ai nevoie de mine. Nu eşti chiar atât de bătrân încât să ai nevoie de un înlocuitor.

- Timpul meu este pe sfârşite, de fapt se termină chiar acum. Dacă mă cred mort, F.C.P. se va linişti şi a doua parte a planului va putea intra în funcţiune. Nu te nelinişti, am avut tot ce aş fi putut avea în viaţă. Acum trebuie să mă retrag iar tu trebui să pleci de aici înainte ca amicii tăi să ajungă la noi. Nu mai este destul timp să-ţi mai dau detalii dar sunt alţii care îţi vor explica situaţia mult mai bine.

Înainte să poată comenta ceva, nişte curele îl strânseră pe ataşat de scaun şi o deschizătură apăru la picioarele lui. Scaunul alunecă prin ea şi intră într-un tub magnetic. Strigătul de surpriză şi furie a lui Adrin au fost înghiţite de bangu-ul sonic al capsulei.

Câteva minute, care i se părură nesfârşite, apoi capsula se opri brusc trântindu-l în legături şi se trezi în cuşeta unei mici navete. Curelele i s-au dezlegat automat în clipa următoare.

- Deci ne-a venit marfa! Un tip grăsun îl studia de pe un scaun confortabil care domina cabina de

comandă similară cu cea a navetelor F.C.P.

- Ar fi mai bine să stai liniştit, ne va fi greu să dispărem fără să fim descoperiţi cu toată aglomeraţia care este afară.

Fără să mai spună un cuvânt, grăsunul îşi învârti scaunul şi îşi concentră întreaga atenţie asupra tabloului de comandă.

Naveta ţâşni dintr-o punte de lansare bine camunflată în unul dintre versanţii stâncoşi care înconjurau muntele. Un câmp de bruiaj activ în jurul ei o ascundea de senzorii fortăreţei zburătoare. Doar un vânător singuratic avu norocul să se afle în împrejurimi când ieşi şi o reperă vizual. Fără să mai raporteze, se repezi după ea. Nu reuşi nici o fixare cu sistemul de ghidare şi încercă abordarea directă.

Zeci de proiectile împânziră aerul dintre cele două aeronave.

- La naiba – înjură grăsunul când naveta se clatină sub impactul unor proiectile.

Dar cel care construise naveta prevăzuse şi o asemenea situaţie. Armura navetei era groasă şi un tun automatic culisă în partea posterioară răspunzând foc cu foc vânătorului.

- Na, ia asta – sudui grăsunul după ce împrăştie câteva proiectile – Hei partenere, ajută-mă şi tu un pic. Uite, astea sunt comenzile pentru tunul din spate. Dezintegrează-l.

Comenzile îi erau puţin nefamiliare lui Adrin dar uşor de folosit. Vânătorul făcu greşeala de a încerca să lanseze o rachetă cu achiziţie vizuală şi rămase pe aceeaşi traiectorie câteva secunde. Destul ca să încaseze în bot patru proiectile. Explozia scutură şi naveta care devie imperceptibil de pe curs, dar pilotul o redresă repede. Rămasă fără urmăritori naveta deveni repede un punct la orizont.

- De ce a rămas? Putea să scape – murmură Adrin pentru sine referindu-se la bătrânul necunoscut.

- Un capitol din luptă s-a încheiat. Altul trebuie să se deschidă. Dacă eşti aici, atunci trebuie să fii noul comandant. Şi nu-ţi fă griji pentru bătrân. Îşi poartă el singur de grijă – vocea îi tremură uşor când vorbea. Ţinuse la bătrân - Acum comandante, să îţi arăt noua noastră bază – mai spuse grăsunul.

Turboboosterele intrară în funcţiune şi naveta începu să se ridice îndreptându-se spre Lună.